Ч. 20. Пятниця 8 лютого (26 січня) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злооженем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Нові вибори. — Подорож Цїсаря до Праги. — Ювілейна цїсарска вистава у Відни. — Переговори між сторонництвами. — Хорватска обструкция. — Положенє в Болгариї.

Як довідує ся ц. к. Бюро кореспонденцийне, розписанє нових виборів до палати послів, вже на основі нової виборчої ординациї, послїдує в половинї лютого. Самі вибори відбудуть ся в першій половинї мая. Не було можливим реченця виборів, як то може було би пожаданим, означити вчаснїйше, бо виготовленє нових виборчих лїст на підставі загального і рівного права голосованя вимагає більшої приготовляючої працї, котра в короткім часї не могла би бути покінченою властями, а особливо громадами, котрі не мають численнїйших адмінїстрацийних сил. Вже перша приготовляюча праця: виготовленє спису виборців задля своєї важности мусить бути переведена з найбільшою оглядностию і точностию. Списи виборців будуть переглянені і розслїджені полїтичними властями. Як лиш ті списи будуть виготовлені, розпічне ся поступованє рекламацийне вилоюженем тих списів на 14 днів. Внесені рекламациї мають бути громадами предложені до трех днів полїтичним властям, котрі по розслїдженю всїх обставин предвиджених законом і по переслуханю інтересованих мають видати рішенє.

Очивидно, що ті урядові чинности, котрі будуть рішати о праві виборчім численних виборців, мусять бути переведені з всякою точностию і будуть вимагати довшого часу; особливо-ж полїтичні власти краєві, ті, котрі будуть полагоджувати рекламациї в столицях країв в першій і послїдній інстанциї, а для прочих виборчих округів будуть становити апеляцийну інстанцию, будуть мати до полагодженя величезну скількість тих рекламаций. Видані рішеня мусять бути подані рекламуючим і переведені в списах виборців. До того приходить послїдна робота виборчих приготовлень: виготовленє і доручуванє виборчих леґітимаций. Всї ті приготовляючі працї вимагають довшого часу для їх совістного переведеня, отже і реченець виборів мусів бути на пізнїйше визначений, аби всї ті приготовленя, предвиджені в виборчім законі, були викінчені точно і на час.

Вчерашні віденьскі пополудневі часописи подали вість, немов би Цїсар мав понехати свою подорож до Праги. На підставі добрих вказівок впевнює Neues Wien. Tagblatt, що та вість єсть неправдива. Для подорожи Цїсаря не було означеного реченця, отже не може бути бесїди о єго приспішеню або відложеню, можна лише повторити, що реченець подорожи неозначений.

Дня 4 с. м. відбула ся в міністерстві торговлї нарада в справі получення задуманих на рік 1908 у Відни вистав. Вислїдом наради єсть ухвала, що в роцї 1908 відбуде ся у Відни вистава під назвою: „Ювилейна вистава цїсарска у Відни в роцї 1908, загальна вистава австрийска і міжнародна вистава армії і маринарки“.

Deutsches Volksblatt заперечив поданий килькома часописами вісти, немов би між антисемітами а католицким центрум вели ся переговори о сполученє. Altdeutsche Correspondenz впевнює нинї, що має в руцї докази, що дійстно ведуть ся переговори о таке сполученє і о утворенє одноцїльної орґанїзациї сторонництв католицких. Із сторони антисемітів має вести переговори др. Ґесман.

В послїднім тиждни шалїла в хорватскім соймі обструкция, котру більшість старала ся зломити угодово або силою. Причини тої обструкциї суть глубші, мають правно-державнє значінє і тому заслугують на увагу. Коли на Угорщинї упали лїберали, а керма перейшла в руки Кошутівців, хорватскі реалісти зібрали ся в Рецї, і в надії, що тепер буде можна дійти до якогось пожитя з Мадярами, ухвалили

---

17)

Пан Лекок.

З француского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

— Чи они оба говорили з собою?

— Чи говорили! Та з ким тут було говорити? Кажуж вам, що той чоловік був запитий до безтяму; так пяний, що не міг би був і слова вимовити. Коли ми єго привели до арешту, гримс! лежав він вже як колода на земли. Скоро пробудив ся, ми єму отворили. Нї, они з собою не говорили.

Молодий полїцист призадумав ся. — Мій здогад згоджує ся зовсїм докладно! — сказав він сам до себе.

— Що кажете?

— Нїчо!

Лекокови не залежало нїчо на тім, щоби подїлив ся з вахмайстром своїми гадками. Они неконче були веселї.

— Я то собі гадав, — думав він собі — що той пяниця то нїхто инший лиш той спільник. Підчас коли ми шукали єго слїдів, він нас підслухував. Ми вийшли, а він влїз до шинку. Відтак дав ся тут арештувати і поговорив з убийником. Якже зручно грав він свою ролю! О, як дали ся зловити наші полїцаї а они прецї знають ся на пяницях. Тепер вже знаю, що треба держати ся якраз противного від того, що він буде говорити. Він говорив про свою родину, про жінку і свої дїти: отже він не має анї дїтий, анї жінки, анї родини.

— А якже виглядав той пяний? — почав він знову допитувати ся.

— Був то високий, грубий, пристаркуватий чоловік, з лиця досить здорово червоний, з сивими паборотами, широким лицем, малими очима, з широко приплесканим носом і виглядав на досить дурного і добродушного.

— А як гадаете, кілько лїт може мати?

— Сорок до пятьдесять.

— А як вам здає ся, чим він може бути?

— Ну, той добрягa в своїй шапцї та у великім брунатнім плащи з високим ковнїром мусить бути або якийсь крамар або якийсь, що служить у когось.

Ся досить докладна познака все-таки щось значила; Лекок хотів увійти до вартівнї, коли єму нараз ще щось иншого прийшло на гадку.

— Я гадаю, — сказав він — що той пяниця чей не розмавляв з Шіпеновою.

На то вахмайстер засьміяв ся і відповів:

— Ну, та й як би міг розмавляти? Стара сидить прецї в иншій вязници. Ой тоті баби! Знаете, нема ще й години, як она перестала викрикувати. А ганьбила нас такими словами, що як жию, таких ще не чув. Навіть той пяниця так здивував ся, що заглянув крізь глипку в дверох і розмавляв з нею та завізвав єї, щоби мовчала.

Молодий Лекок зробив на то таку страшну міну, що вахмайстер аж замовк.

— Ну, щож такого? — відозвав ся він. — Гнїваете ся? Та чого?

— Бо... — відповів Лекок... — бо...

Але що не хотів сказати правдивої причини свого гнїву, то зайшов до вартівнї і сказав, що хоче видїти ся з арештованим.

Вахмайстер оставшись сам, почав лаяти ся і клясти.

— Тоті фацкуни з кримiналу — почав він воркотїти — один як другий. Насамперед випитують ся а відтак, коли їм все розкажеш і їх о щось спитаєш, то они скажуть: „Нїчо!“ або „Бо...“ фацкуни тай годї! Занадто їм добре дїє ся і тому так нїс до гори задирають. На варту не ходять, уніформів не носять, виходять, коли хотять... Але де він подїв ся?

А Лекок стояв під дверми вязницї і дивив ся крізь глипку, що служить до підглядання арештантів, на убийника і хотів єму придивити ся, чи то дійстно той сам, котрого він перед кількома годинами видїв в „Перчанцї“, як він там розлючений, з піднесеною головою і сьвітячими очима стояв в дверох і з револьвером в руцї ставив опір цїлій патрулї. Тепер видко було по нїм страшне пригнобленє, перестрах і розпуку.

Він сидїв якраз напроти глипки на простій лавцї, спер ся лїктями на колїна, підпер руками бороду та дивив ся стовпом перед себе.

— Нї! — шепнув Лекок сам до себе — сей чоловік не такий, як виглядає. — Він придивляв ся єму та й хотів з ним поговорити. Увійшов до середини; той чоловік підняв голову, глянув на него очима без виразу, але не відозвав ся анї словом.

— Ну, як ся маєте? — спитав молодий полїцист.

— Я невинний! — відповів той чоловік охриплим голосом.

звістні резолюциї. На підставі ухваленої проґрами утворила ся в загребскім соймі „коаліция резолюціоністів“, котра тепер єсть більшостию, прихильною угорскому правительству. Опозиция заховувала ся якийсь час спокійно, ждала на вислід тої акциї. Однако минув цілий рік, а положенє Хорватиї в нічім не змінило ся. Всякі закиди против дотеперішного трактованя спільних справ полишено мовчанкою. Зелізниці, як були, так і лишили ся угорскими; в заряді почт і телеґрафів, фінансів і доменів панують Мадяри, як за часів Тіши і Банфія. Не зроблено також ніякої зміни в трактованю Мадярами економічних домагань Хорватиї, а в політиці ситуация погіршила ся о стілько, що Мадяри, опираючи ся на резолюциях ухвалених в Реці, поступають ще безвзгляднійше, закладаючи в краю мадярскі школи, навіть против закона і потреби. Хорватів вразило сильно також поступованє теперішного правительства угорского в справі Реки, де мадяризация поступає незвичайно скоро. Супротив того „резолюціоністи“ тратять ґрунт під ногами, а опозиция зміркувала, що прийшов час розпочати борбу. Національна партия вибрала дуже добре час до борби. В Хорватиї жиють також Серби, котрих пожитє з Хорвами полишає богато до бажаня. Хорватска конституция і хорватско-угорска угода говорить тілько о хорватскім народі, а о Сербах не згадує нічого. Угорске правительство намовило було коаліцийну більшість до того, що она в своїй адресї згадала також рівнорядно о сербскім „племени“, замешкуючім королівство. Коаліция згодила ся на предложенє угорского правительства, щоби дати доказ, що хоче сотворити згідне пожитє також з Сербами. Національна партия під проводом др. Франка запротестувала против того уступу адреси, стоячи на ґрунті конституциї і акту угоди. Отсе викликало завзяту обструкцию опозициї, котра, так само як Угорщина, не признає національно політичних прав немадярским народам, не хоче узнати істнованя в Хорватиї сербского народа, ба — навіть „сербского племени“.

Від довшого часу чуємо про найріжнійші спори між болгарскою суспільностию а князем Фердинандом. Найбільше роздратували болгарску суспільність: замкненє університету, введенє нового закона прасового і заостренє адміністративних приписів. Початок незгоди датує ся від дня отвореня театру в Софії, бо з сьвята штуки і культури зроблено тоді урядову і правительственну параду. Князь поступає в кождій справі як абсолютний монарх. Не пануюче сторонництво видає тепер міністрів, але іменує їх сам князь. Він єсть не лиш комендантом болгарскої армії, але також сам замовляє армати, розказує, звідки спровадити льокомотиви і т. н. Князь має тепер в парляменті більшість, котра сліпа і глуха, виконує всї забаганки князя. Той деспотизм князя, котрий не криє ся з тим, що хоче як найскорше здобути королівский титул, що раз більше роздратовує народні маси. Він підбурив против себе всю молодїж, котра, найшовши замкнені ворота, пішла до чужих шукати науки і просьвіти. Переслїдуваних студентів хотів князь віддати до войска. На щастє прискорена іматрикуляция в Білграді виратувала молодїж. В послїдних часах князь звернув ся против праси. З єго почину вийшов новий закон прасовий, котрий в собраню викликав величезну бурю. Новий закон прасовий накидає накидає великі кари за критику поступованя князя. В салї нарад собраня над проєктом нового закона прасового, опозиция викрикувала против князя і єго міністрів: „Князь єсть найбільшим нещастєм болгарского народу! Проч з бандитами! Викинути їх через вікно!“ Мимо нечуваного опору і енерґії опозициї, таки найшла ся більшість, котра ухвалила закон. Власти одержали наказ, щоби конфіскували часописи за кожду статю против пануючого або єго родини. Публична опінія щораз більше бурить ся, а ситуация для кн. Фердинанда щораз некористнїйша. Найнеполітичнїйшим кроком була акция против молодїжи, з котрою симпатизує ціла суспільність і котра в краю витворює опінію.

Новинки.

Львів, дня 7-го лютого 1907

— Відзначенє. Є. Вел. Цїсар надав радникови трибуналу адміністрацийного Іванови Савицкому хрест кавалерский ордера Леопольда з увільненєм від такси.

— Затвердженє вибору. Є. Вел. Цїсар затвердив вибір о. Михайла Кальницкого, гр.-кат. пароха в Кобаках на заступника презеса Ради повітової в Косові.

— Обікража церкви. В Болехівцях, дрогобицкого повіта, розбили злодії дня 18 січня с. р. в ночи двері місцевої церкви, а добувшись в той спосіб до середини, забрали звідтам церковні „вога“, коври з престола, ліхтарі і около 200 корон з зелізної каси, що стояла в закристиї. Сими днями удало ся жандармериї вислідити виновників крадежі; суть то місцеві паробки Дмитрий Становский і Василь Янів. Обох злодіїв відставлено до суду.

— Бійка черців в Вифлеємі. Перед кількома днями принесли були телеграми звістку, що у Вифлеємі у вертепі, в котрім Спаситель народив ся, прийшло було між черцями до завзятої, кровавої бійки. То не першинка, бо такі бійки повтаряють ся там майже що року і дивувати ся лиш треба, що людска пристрасть не знає міри навіть на так сьвятім і дорогім для всїх християн місци і що може то дїяти ся в очах поган, Турків, котрі иноді бувають навіть змушені робити спокій між ворожими собі християнами. Про послїдну бійку так тепер розповідають: Коли італїяньскі Францїскани ішли в торжественім поході до престола у вертепі, де Христос народив ся, щоби его обкадити, кинулись на них вірменьскі православні черцї з грубими палицями і почали бити і виганяти. Розпочала ся зараз завзята бійка і перемінила ся в формальну битву, в котрій обі сторони почали валити одні других, чим попало: кадильницями, хрестами, палицями і т. п. Перший закристиян Францїсканів, старий борець, що вже з давнїйших подібних бить має на лици множество близн, дістав пять разів так сильно по голові, що кров его облила і він впав на землю. Крик і зойк зробив ся страшенний і збігли ся зараз ще другі черцї та сьвітскі сьвященики і почали помагати одній або другій стороні. Остаточно удало ся Францїсканам прогнати Вірмен. Але тота побіда дорого їх коштувала. Двох Францїсканів тяжко побито; у вертепі поломлено всї церковні знаряди, порозбивано лямпи, а на подертих обрусах з престола видко було великі плями з крови. Францїскани завізвали на поміч італїяньского консуля, котрий зараз приїхав з Єрусалиму і перевів строге слїдство.

— Сніґові осуги в горах. У високих горах мусять люди в зимі натерпіти ся богато не лиш від студени і морозів, але їм грозять иноді ще инше більше нещастє, котрого ані предвидіти ані в данїй хвили уникнути не можна. То осуги сніґові або лявіни. Коли зимою впадуть великі сніги і вкриють спадисті вершки гір, маса сніґу, що не може вже на них удержати ся, зачинає ся поволи сунути. Десь на якімсь шпили відорве ся грудка снігу і паде на сьвіжий сніг та котить ся

— Я вам вірю... але то річ судиї, але я прийшов лиш звідати ся, чи ви не хотіли би чимсь покріпити ся.

— Ні! — Але убийник в тій хвили змінив свою гадку і додав:

— А впрочім я би таки охотно щось перекусив та напив би ся трохи вина.

— Дістанете! — відповів Лєкок та й побіг зараз до недалекої гостинниці, щоби звідтам принести якусь перекуску.

Убийник їв з як найлїпшим апетитом. Відтак налив собі повну склянку вина і став поволи попивати та сказав:

— Добре! Аж чоловікови лекше стає від него.

То вдоволенє розчарувало молодого поліциста, бо він приніс умисно того найгіршого синьо-червоного, мутного і густого та вонючого напитку, який фабрикують за рогачкою, і гадав, що убийник єго собі згидить. А то ані трошки. Впрочім і не було богато часу о тім думати, бо на дворі загуркотів зелений віз арештантский з префектури поліциї

Вдовицю Шіпен треба було занести до воза, так верещала і не давала ся; відтак завізвали убийника, щоби також сїдав. Лєкок уважав добре на него, гадаючи, що ему то буде може якось неприятно. Але дежтам, чоловік той вліз до того поганого воза, як би то було щось найзвичайнійшого в сьвіті; навіть розпер ся там як старий гість, котрий знає своє положенє і уміє порадити собі навіть в тіснім місци.

— Хитрий же з него чоловік! — подумав собі Лєкок. — Але побачимо, що то буде на префектурі поліциї.

Глава дванайцята.

Лєкокови здавало ся, що він має спосіб, як би видобути з убийника частину з єго тайни; він був переконаний, — ба, був би своє горло дав за то, що той чоловік належить до висших кругів товариства. Що він удавав великий апетит, що не згидив єго поганий напиток і що він без найменшої відрази вліз до арештантского воза — в тім всїм не було нїчого незвичайного, коли було взяти під розвагу, що то міг бути чоловік сильної волї, котрого енерґію грозяча небезпечність і надія на ратунок мусїли в десятеро збільшити. Але чи міг би він так запанувати над собою в тій хвили, коли би єго віддавали до слїдчої вязниці і коли би там прийшло ся перебувати всї ті формальности, котрі в деяких случаях нарушують в обурюючий спосіб чувство сороміливости? Ні, Лєкок не міг того припускати.

По довгій їздї наконець заїхав тяжкий віз в склеплену браму префектури поліциї і станув серед вузкого і темного подвіря. Лєкок був вже зіскочив. Він отворив дверцї від келї, в котрій убийник був замкнений, і сказав до него:

— Ми вже на місци. Вилазїть!

Не було ніякої небезпечности, щоби убийник міг втечи. За возом замкнули зелїзну рештку а крім того приступило яких десять або дванайцять дозорців вязниць і поліцистів, цікавих побачити, яку зволоч в ночи злоблено.

Скоро лиш пересїк у возі відомкнули, вилїз убийник легким кроком з него. Вираз єго лиця став був знову иньший. По нїм видко було тепер лиш повну рівнодушність чоловіка, котрий вже зовсїм инше перебув лихо. Коли єго нога станула на зелено-чорнім бруку подвіря, здавало ся, як би той чоловік відчував якесь вдоволенє. Він повними грудьми втягав в себе воздух, відтак потряс ся здорово, щоби віднискати знову елястичність в задеревілих у возї ногах і цїлім тїлї.

Відтак розглянув ся довкола а на єго устах виступив ледви що слїдний усьміх. Можна би було на то присягнути, що він не був в сїм місци чужий, що знав вже червоні почорнілі стїни домів, ті закратовані вікна, сї грубі двері і засувки в них, словом цїлу сю понуру вязницю.

— Мій Боже! — подумав собі Лєкок. — Невжеж він тут знакомий?

Єго занепокоєнє подвоїло ся, коли побачив, як той чоловік не чекаючи на то, щоби єму хтось щось сказав або дав якийсь знак, пустив ся до одних із пяти чи шести дверий, що виходили на подвіре. Пустив ся простїсенько до тих, через котрі дійстно мусїв входити. Чи то стало ся лиш случайно?

(Дальше буде).

в долину, а чим дальше тим стає більша, аж наконець виривав камінє та цілі дерева з корінєм і звивав в собі, а замінившись так ніби в снїгову гору, жене зі страшенною силою в долину, а перед собою робить такий страшенний вихор, що той змітує і кидає на боки, все, що лиш дасть ся. Коли такий осуг впаде случайно в ночи на людску оселю, то нїхто вже не останесь живий, але й в день годї перед ним втечи, хиба, що когось вихор перед осугом вхопить і кине на бік. Але буває иноді й так, що осуг не зібе ся в одну величезну кулю, лиш маса снїгу суне ся і збиває ся разом, а відтак знов розсипає ся і то суть так звані порожні осуги, котрі бувають иноді так само небезпечні як і кулисті. Такі осуги наробили сими днями великого нещастя і страшенної шкоди у Форарльберзї і в Румунії. Про катастрофу осугову у Форарльберзї доносять тепер:

Стало ся то коло громади Міттельберґ в малій долинці Вальзер. По полудни о 2 год. роздав ся страшенний гук, мов би від глухого грому, а в слід за тим покотив ся кулистий осуг попри присїлок Агорн коло Міттельберґа, але не зробив нїякої шкоди. З якою силою гнала тота лявіна, можна зрозуміти з того, що від напору воздуха, котрим она гнала перед собою, потріскали всі шиби у вікнах сусїдних домів і маса снїгу налетїло до середини. В мінуту опісля зсунув ся другий далеко більший і страшнїйший осуг. Величезна маса розбитого снїгу почала ся сунути з гори лївим боком дороги і впала на побудовані там нові стайнї, котрі по части розвалила і засипала, по части просто змела, здула їх з землї. Осуг перекинув ся відтак на правий бік дороги і тут засипав два доми: один господаря Шустера, а другий вдовиці Кеслерової. Більше як кільометер далеко сунула ся лявіна дальше, засипаючи все по дорозї, аж наконець зсунула ся глубоко в долинї до річки Брайтах.

Величезний той осуг засипав два доми і вісім будинків господарских, а в них 15 людий і 40 штук худоби, а все то вкрила така маса снїгу, що треба було опісля копати кілька метрів глубоко, щоби докопати ся розвалин. Сьвідком сеї катастрофи був лиш один господар Шварцман, котрого хата стоїть в долинї над річкою подальше від місця, де зсунув ся осуг. Він то пішов зараз до села і дав знати, що стало ся, та завізвав людий на поміч.

Позаяк настав вечер і не можна було скликати достаточного числа людий, розпочала ся робота на добре аж на другий день; але вже в ночи около пів до 10 год. викопано першого трупа, одну дитину; о пів до 1 год. відкопано другу неживу дитину. Досьвіта стануло вже було 40 людий до роботи і розкопували засипані обійстя. Над раном докопали ся знов до чотирох трупів, між котрими був і властитель одного обійстя, Шустер; єго знайшли засипаного стоячи і з розложеними руками. На другий день відкопали дальше чотири особи, з котрих три ще жили а четверта жінка ледви ще слабо хорчала. Крім того відкопано пять штук молоднику, з тих дві штуки ще живі. Лиш якимсь чудом виратувала ся двайцятьлїтна дївчина, котра зі страху перед першою лявіною сховала ся до пивницї; там еї знайдено скулену в кутику.

По полудни відкопано ще одну дївчину живу. З худоби відкопано 29 штук, з котрих богато треба було дорізати. 1 ялівку, 1 свиню і 1 курку вхопив осуг і заніс їх цілий кільометер далеко аж до ріки, де їх знайдено неживих. Одну стайню осуг лиш засипав і там знайдено 10 штук живої худоби. Осуг той повиривав з корінєм велику масу дерева тай виривав землю і камінє. Оба доми і 8 будинків господарских як би змело з землї. Доми були муровані, а з їх стін тепер анї слїду, видко лиш склеплїнє пивниць. Шкоду, якої той осуг наробив, обчисляють на кількасот тисячів корон. Катастрофа викликала в цїлім Форарльберзї велике зворушенє, тим більше, що такого нещастя там ще нїхто не запамятав.

Подібна катастрофа стала ся також в Румунії коло Петровицї, де від осуга згинуло 15 робітників. Близших вістий однак про сю катастрофу нема. З Торб в Пірінеях доносять, що в селї Барреж на францускій сторонї зсунули ся оногди аж три осуги один по другім і знищили около 20 домів. В сій катастрофі згинула одна жінка і 2 дївчат.

— **Еміґрация з Галичини.** Начальник краєвого бюра посередництва працї, др. Паздро мав сими днями у Львові публичний виклад про еміґрацийний рух з Галичини. Прелеґент розріжняє еміґрацию поселенчу і зарібкову. Поселенча еміґрация, що причиняє для рідного краю деякі втрати, звернена тепер переважно до Канади. Прелеґент представив в користнім сьвітлї тамошні відносини, однак радить, щоби переселенцї в першім роцї наймали ся на службу на фармах, присвоїли собі тамошний спосіб господарки і помножили свої засоби готівки. До Канади еміґрують переважно Русини, Поляків їде сюди мало. Зарібкова еміґрация дїлить ся на заморску і европейску. Заморска звернена головно до Сполучених Держав. Еміґрант перебуває там які три роки і вертає ся до родини з капіталом 2000 до 4000 корон. В Америцї лишає ся ледви 5 прц. Тота еміґрация досягла в 1905 р. цифри 80.000 осіб, з того 60.000 Поляків, 10.000 Русинів і 10.000 Жидів. Переселенцї привозять і присилають на родину річно 15 до 20 міліонів корон. Европейска еміґрация має сезоновий характер і треває в роцї около 9 місяців. Она звернена до Нїмеччини, Данії, Швеції, Швайцариї. До Нїмеччини їде з Галичини річно 120.000 робітників і робітниць, котрі привозять на родину по 180 до 200 корон, що творить разом около 20 міліонів корон. Вплив еміґрацяї на відносини в краю значний. Білянс населеня поліпшує ся о суму около 40 міліонів корон. Зарібкові відносини приймають користнїйший вид. Заробітні цїни побільшили ся значно і тепер дають подекуди робітникам уже пруські услівя. Галицкі дїдичі повинні по думцї прелеґента перейти до другої форми господарки, держати сезонових не дневних робітників, т. є. затрудняти їх через цїлий сезон. На конець своїх виводів прелеґент згадав про опіку над еміґрантами та охорону їх перед надужитями, стверджуючи, що консуляти не борочять еміґрантів як слїд, супротив чого являє ся потреба установленя окремих еміґрацийних комісарів і установленя правительственного еміґрацийного бюра для інформациї переселенцїв.

Телеграми.

Відень 7 лютого. Болгарский міністер справ заграничних Станцев був нинї о 1 годинї в полудне на авдиенциї у Є. В. Цїсаря.

Гавана 7 лютого. (Нім. тов-о кабл.) Ґубернатор Маґун видав декрет збільшаючий постійне войско. Жандармерия краєва збільшена з 3000 людий на 10.000 мужа; артилєрия з 300 на 2000 людий. На случай війни або революциї для Кубанцїв заводить ся примус войсковий.

Будїєвицї 7 лютого. Епіскоп о. др. Ржіга помер нинї рано о 4 год.

Варшава 7 лютого. Суд засудив редакторів „Kur. polsk-ого", „Słowa" і „Przełom-y" першого на 3 місяцї, двох послїдних на два місяцї, з причини статей о дїяльности командаита і офіцирів волиньского полку, котрі зложили суд польний на кільканайцять „бойовцїв" польскої партиї социялїстичної.

Петербург 7 лютого. (П. А.) Доси вибрано 1424 виборцїв до Думи державної, в тім 389 монархістів і до них зближених 239 умірних (з того 145 жовтняків), 498 з лївицї (з того 150 кадетів), 49 народовцїв (з того 30 Поляків і 13 жидів сіоністів), 151 безпартайних і 97 виборцїв, котрих полїтичне становище незвістне.

Курск 7 лютого. (П. А.) Вчера убито у власнім помешканю властителя маєтности Проклова, ревного аґітатора партиї жовтняків. Слугу єго зранено. Здає ся, що то єсть полїтичний злочин, бо гроші і дорогоцїнности позістали ненарушені. Убийники, числом 3, втекли.

Петербург 7 лютого. Цар затвердив вирок суду войскового, засуджуючий адмірала Небоґатова на 10 лїт, а инших офіцирів на всілякі кари вязницї.

Париж 7 лютого. Міністер Бріян прислав префектам і бурмістрам чотири проєкти угод з парохами або віроісповідними товариствами в справі безплатного відданя церков на богослужебні цїли. Ріжнять ся они від проєктів предкладаних епископами головно що до услівий виповідженя; між иншим єсть там сказано, що умова може бути виповіджена, коли не дбає ся достаточно о удержанє церкви і єї знадоби а також коли сьвященик не держить ся постанов законів з 1905 і 1907 вичислених в умові.

Нижний Новгород 7 лютого. Ґубернатор Фредерікс вмішаний в справу Гурка і Ліваля (маніпуляция з доставою збіжа для голодуючих в Росиї — Ред.) усунений з сего становища.

Токіо 7 лютого. (Б. Райтера) Поодинокі комісиї палати послів здали користний звіт о буджетї і не предложили майже нїяких змін. Палата прийме буджет без значнїйших змін.

Курс львівский.

Дня 6-го лютого 1907.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	583·—	593·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	115·—	140·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	577·—	582·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	330·—	400·—
II. Листи заставнї за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·50	111·20
Банку гіпот $4^1/_2$%	100·50	101·20
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .	98·80	98·50
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	98·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	97·80	98·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·30	100·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .	100·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·30	98·—
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	98·—	98·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	95·50	96·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	88·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	47·—	49·—
Угорскі черв. хреста . .	28·50	30·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. . .	56·—	60·—
Базилїка 10 кор. . .	22·65	24·65
Joszif 4 кор. . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·26	11·42
Рубель паперовий	2·49	2·52
100 марок нїмецких	117·40	118·—
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Нелопада. (Телефона ч. 527).